

Život za oceánem

Dominika Valentová

COO
BOO

Život za oceánem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Dominika Valentová
Život za oceánem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Život
za oceánem

Život
za oceánem
Dominika Valentová

COO
BOO

Text copyright © Dominika Valentová, 2021

Cover and interior illustrations copyright © Aneta Jirmářová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-190-0

ISBN e-knihy 978-80-7661-206-8 (1. zveřejnění, 2021)

ISBN e-knihy 978-80-7661-207-5 (1. zveřejnění, 2021)

ISBN e-knihy 978-80-7661-208-2 (1. zveřejnění, 2021)

Ačkoli mě napadá několik lidí,
kterým bych mohla tuto knihu věnovat,
rozhodla jsem se ji věnovat všem.

Pro všechny ty, co hledají své místo v životě,
protože ať to může vypadat mnohdy
jakkoli, nejste v tom sami.

Za okny poletují lehoučké sněhové vločky, které roztají. Zihned poté, co se dotknou udusané hlíny školního kampusu. Vyhublý profesor v hnědé kostkované košili postává u magnetické tabule, na kterou vypisuje fixou latinská slovíčka. Zavírají se mi oči. Hodiny ukazují tři čtvrtě na čtyři. Jsem tu už od rána, hodiny a hodiny ve školních lavicích naší zdravotní fakulty. Za tmy sem, za tmy zpátky. Pochmurné a mrazivé počasí zrovna dvakrát nepřidává mému rozpoložení. Latinský jazyk byl jeden z předmětů, který mě na začátku semestru chytil za srdce, ale s plynoucími týdny a s hromadícími se papíry latinských slovíček, veškerými prefixy, sufixy a výslovností, ve které stále tápu, mě tak akorát bolí hlava.

„Slečno Stárková, pokračujte následující odstavec,“ vyruší mě profesor z nečinnosti.

„Ehm...“ snažím se v rychlosti najít odstavec, jehož útržky jsem zachytila před pár minutami.

„Viktore, prosím, pokračujte,“ zbaví mě mého zjevného utrpení.

Má nálada klesne ještě hlouběji pod bod mrazu, kyselost bych mohla rozdávat po kilech. Nevím, zda je to jen

dočasný stav, nebo něco nezvratitelného. Na začátku semestru se všechno zdálo tak správně, přijímačky na můj vysněný obor fyzioterapie jsem zvládla až napodruhé kvůli každoročnímu enormnímu počtu zájemců, a o to víc jsem byla šťastná, když jsem mohla zasednout do lavic a studovat něco, co jsem vždycky chtěla. Všechno se zdálo zalité sluncem. Navíc jsem tu našla partu opravdu dobrých kamarádů, zvláště Viktora, se kterými je každý nekonečný den ve školních učebnách hned lepší. První den, jakmile jsem spatřila Viktorovu vysokou postavu a hnědé rozčepýřené vlasy, jsem věděla, že budeme kamarádi. Jeho příjmení začíná jako to moje na S, a tak spolu sdílíme kromě teoretických hodin pro celý ročník i všechna praktika a cvičení, která jsou rozdělena do menších skupin podle příjmení. První hodinu, kdy byly všechny mé ostatní kamarádky v jiné skupině, jsem se mu pověsila na krk a už se mě nezbažil... nebo jsme na sebe možná tak trochu zbyli. Je to ten typ člověka, se kterým nemusíte nic předstírat, prostě je vám s ním dobře. Hlavně vám ani nic jiného nezbude, když na sobě na hodinách měkkých technik navzájem trénujete masáže celého těla.

Svým způsobem mě studium fyzioterapie baví, je tu však to záludné slovíčko *ale*, které je s každým měsícem větší a větší.

Podívám se nenápadně na Viktora, který bleskurychle dočte odstavec a profesor bez výtek předá slovo spolužačce sedící za ním. Viktor pod lavicí odemkne telefon a s blaženým úsměvem začne hrát jakousi hru. Nezdá se, že by přemýšlel nad tím, zda tady má být, a trápil se zpochybňováním svých schopností či výběru školy.

„Děkuji za pozornost a uvidíme se příští týden, nezapomeňte na test ze slovíček na straně 65 až 68,“ rozloučí se s námi profesor latiny a začne mazat tabuli.

Pomalým krokem vyjdeme na chodbu a mlčky se odebereme do místnosti na konci chodby s nápisem 2E na dnešní poslední hodinu. Všichni jsou evidentně unaveni z nekončného dne. Za okny je tma a je cítit studený vzduch, který fouká nedovřeným oknem do školní chodby. Robustní profesorka začne svůj výklad na minutu přesně, tentokrát se snažím poslouchat a neztratit se ve vlastních zmatených myšlenkách. Viktor je, zdá se, překvapen mým náhlým zájmem a západem. Jenom pozvedne obočí, usklíbne se a vrátí se ke své rozehrané hře. Aplikovaná biofyzika je jeden z mála předmětů, které opravdu nesnáším, a jenom z představy toho, jak budu na konci semestru skládat zkoušku z něčeho, v čemž nerozumím jediné větě, mám osypky. Po pár minutách snaživý boj o udržení pozornosti vzdávám. Viktor schová telefon do kapsy: „Tak, jestli jsi skončila, jedeme do Mekáče?“

„Jo, prosím tě. Už to tu nevydržím.“ Potichu si zabalíme učebnice do tašek a nahodíme velmi omluvný výraz, o který se podělíme s profesorkou, a za doprovodu zvědavých pohledů našich spolužáků opouštíme učebnu. Zabouchneme dveře a dáme se do smíchu. „Pane bože, už jsem myslela, že se nezeptáš!“ Opřu hlavu o studenou zeď školní chodby a zavřu na pár sekund oči, zatímco si Viktor obléká bundu. Venku na parkovišti nasedneme do jeho auta a vydáme se k nedalekému fastfoodu.

„Big mac, cheeseburger a hranolky, prosím,“ hlásím do objednávkového mikrofону poté, co si Viktor objedná jako

první kávu a dva hamburgery. Podívá se na mě s povytaženým obočím.

„A co? Mám hlad,“ odpovím mu na jeho nevyřčenou otázku.

„Nejsi náhodou těhotná s tím blbečkem z tělocviků?“

„No haha, hrozně vtipný,“ řeknu trochu dotčeně. Moc dobře ví, že jsem mu poplakávala na rameni asi dva týdny kvůli krátkému románu, který skončil ještě rychleji, než začal.

Brigádník nám podá ve výdejním okénku jídlo v papírovém pytlíku, a ještě než stačíme vyjet, už do sebe cpu cheesburger.

„Lindo, přijdeš dneska k Čertovi?“

„Víš, že jsem tam byla včera asi do tří,“ odpovím mu s plnou pusou. Mlčí. „Jdete dneska znova?“

„Jo, já, Kuba, Petr a možná ještě další kluci.“

„Kdo je Petr?“

Protočí oči: „Ten, co se mnou hraje volejbal. Tak přijdeš, nebo ne?“

„Asi ne, jsem unavená, půjdu s váma v pátek.“

„Oukej. Tak zítra ve škole,“ zaparkuje před panelákem číslo pět.

„Díky za odvoz,“ usměju se na něj a vyskočím z auta. „Zítra!“

Zadívám se na potmělá okna ve čtvrtém patře, zatímco do sebe házím hrst hranolků, které jsem vyndala z papírového sáčku. Na začátku školního roku jsem se odstěhovala od rodičů z malé vesnice a začala žít pravý studentský život s mojí

nejlepší kamarádkou a teď i spolubydlící Veronikou, zkráceně prostě Vero. Studuje uměleckou školu, hraje na kytaru a zpívá, má opravdu krásný hlas. Vždycky jsem obdivovala její nakažlivý optimistický přístup k životu. Díky ní jsem se začala zajímat o široké spektrum témat, od zatím ne moc úspěšného vaření až po astrologii. Poznaly jsme se, když jsme společně přehazovaly popcorn a točily colu za pultem místního multikina. Bylo mi čerstvých osmnáct a jí dvacet. Vydržela jsem tam půl roku a šla pracovat do obchodu s oblečením, kde ve svých volných dnech, a těch je momentálně až mizerně málo, pracuju dodnes.

Můj život po přestěhování z vesnice do města znovu získal nový a vzrušující nádech: nemusím večer chvátat na poslední autobus v deset, a přijít tak o všechnu zábavu, kterou vysokoškolský život nabízí, nebo čekat až na první denní spoj do šesté hodiny ráno. Je to úplně poprvé, co bydlím bez dohledu rodičů, a taky si to náležitě užívám. Na střední jsem nikdy nevedla bujarý společenský život. Byla jsem pět let spokojeně zadaná se svým prvním klukem Honzou, nepila a v deset večer ležela zalezlá v posteli. Až nyní objevuju plný význam pojmu studentský život: s Veronikou to obvykle znamená flašku levného vína a zapečené brambory s cibulí k večeři, následované filozofickou debatou o smyslu života vedenou na balkóně za svitu hvězd. Občasné mytí nádobí ve vaně, když se už nevejde na kuchyňskou linku, a víkendové návštěvy u rodičů, když se nám zasteskne po domácích knedlicích a štrůdlu.

Výtahem vyjedu do čtvrtého patra a chvíli rachotím klíčem v zámku, než povolí a dveře se otevrou. Dýchne na mě mírně zatuchlá vůně starého panelákového, stále celkem poloprázdného bytu. Pokaždé si říkám, že s tím musíme

něco udělat, zatím k tomu ale ještě nedošlo. Byt je pro nás dvě možná až moc velký, proto jsme si taky nedlouho po nastěhování podaly inzerát, že hledáme spolubydlícího. Kromě našich dvou pokojů, koupelny a kuchyně se tu nachází ještě pokoj třetí, který je nyní přeměněn na jakousi společenskou místnost a odkladiště v jednom.

Kdysi v něm na pár týdnů opravdu pobýval náš spolubydlící z inzerátu, chtěly jsme cíleně najít nějakého chlapa, aby trochu vyrovnal naši ženskou převahu a občas se podělil o svůj mužský pohled na věc. Přezdívaly jsme mu Pedro, nikdy jsem si totiž nebyla schopná zapamatovat jeho jméno... ani si vlastně nepamatuju, jak jsme přišly k jeho přezdívce. S Pedrem ta vzájemná spolubydlící chemie úplně neklapla. Jeho chrápání nám dodnes zní v uších. Druhý den po nastěhování oznámil, že za ním přijde kamarádka na doučování, která ho však doučovala ve dne v noci. A tak jsme v bytě najednou nebyli ani ve dvou, ani ve třech, ale ve čtyřech, přičemž slečna doučovatelka se vyhýbala jakémukoli kontaktu s námi a z pokoje vycházela vařit a uklízet zásadně v noci. Trochu jak netopýr: víte, že tam někde je, ale nevidíte ho. Poslední kapkou do pomyslného poháru trpělivosti byla jedna listopadová noc, kdy Pedro sice odjel na víkend pryč, ale klíče od bytu předal svému tatínkovi, který měl ve městě údajně nějaký večírek, ovšem nás o tom drahý spolubydlící zapomněl informovat. S Veronikou jsme zrovna seděly na zemi u mě v pokoji, popíjely červené lambrusco a probíraly horoskop na následující měsíc, když se dveře rozrazily a v nich postarší, zarostlý chlap s igelitkou v ruce. Krve by se v nás nedořezal. Po chvíli zděšeného ticha prohodil hlubokým hlasem do tmy, že má klíče od syna,

a zapadl k němu do pokoje. Seděly jsme na zemi asi dalších dvacet minut v naprostém šoku. Mezitím se dveře od jeho pokoje znovu otevřely a Pedrův táta prošel kolem v trenýrkách a s kartáčkem na zuby v ruce. S Veronikou jsme se na sebe jenom podívaly. Tu noc se bytem nesla hlasitá chrápající serenáda našeho dočasného nájemníka. Alespoň něco nás utvrdilo v tom, že jsou skutečně příbuzní. Pedro se po pár týdnech oficiálně odstěhoval za svou přítelkyní doučovatelkou a my po jeho odchodu zjistily, že naše skromná dívčí společnost nám zcela vyhovuje a nového spolubydlícího jsme se rozhodly prozatím nehledat.

Otevřu u sebe okno a vpustím dovnitř čerstvý večerní vzduch. I po pár měsících bydlení mám pokoj stále skromně zařízený. Není tak velký a prostorný jako zbylé dvě místnosti, ale má balkon, na který se ráda v noci chodívám dívat na hvězdy. Na jedné stěně visí pár fotek z dob, kdy jsem se snažila pózovat před objektivem fotoaparátu. Viktor si mě neustále dobírá, že když nemám televizi, vystačím si alespoň s vlastními fotkami. Na stolku u postele stojí rámeček s mými nejbližšími přáteli, zbytek pokoje má holé stěny. Miluju fotky a obrazy, první týden v novém bytě jsem si nadšeně nakoupila rámečky různých velikostí a tvarů, ale zjistila jsem, že do nich jaksi nemám co dát. Sklesle jsem je zabalila do krabice a zasunula pod postel.

Veronika je pravděpodobně ještě ve škole nebo na večerní směně v kině. Trochu jsem doufala, že bude doma a nebudu tu muset být sama. Natáhnu se na postel, zalovím v papírové tašce pro big mac se zbylými hranolky a na střídačku je zakusuju. Zaposlouchám se do ticha, pravděpodobně bych se měla připravit na zítřejší hodinu vyšetřovacích metod, jejichž

vyučující ve mně vzbuzuje respekt a zároveň hrůzu. Se zoufalým povzdechem se odvalím na druhou stranu postele a zapnu počítač, místo skript z vyšetřovacích metod však otevřu prohlížeč a následující hodiny trávím úspěšnou prokrastinací: přepínáním mezi Instagramem a YouTubem, u kterého po pár hodinách vyčerpáním usínám.

Číslice v kalendáři se přehoupne na pátý březnový den a to znamená jediné: mé jednadvacaté narozeniny. Zkouškové období oficiálně skončilo a nový semestr je v plném proudu. Je sobota a já nemusím nikam vstávat, z postele mě vytáhne až protivný zvuk příklepové vrtačky v patře nade mnou. Mrknu na hodinky: půl osmé. Naštvaně se zvednu, popadnu koště v rohu pokoje a párkrát s ním zabuším do stropu, i když vím, že to nepomůže a jenom přidám další do sbírky dolíčků na stropě. Nikdy jsem tyhle sousedy nepotkala, zato zvuky z jejich domácnosti jsou mým dennodenním chlebem. Víím, že mají dvě děti s párem sloních nohou, co nejradyji běhají v šest ráno, manžel je zřejmě kutil, vlastní příklepovou vrtačku, brusku na parkety a má rád metalovou muziku a paní domácí zase ráda kouká na nahlas puštěnou televizi. Vykouknu ven z pokoje a spatřím Veroniku stojící u kuchyňské linky. „Já nikdy nepochopím, jak můžeš vstávat tak brzo,“ zamručím ještě v polospánku.

„Máš přece narozeniny! Peču ti dort! Nemáme sice váleček, ale poradila jsem si.“

Nahlédnu jí přes rameno, jak těsto zručně válí flaškou bílého. „Počkej,“ zastavím ji, vezmu jí lahev z ruky a dám si lok ještě vychlazeného vína: „Pokračuj.“ Její dobrá nálada mě

vždycky nakazí. Kuchyňský kout vyzdobila dvěma růžovými balonky ve tvaru číslice 21 a na stole leží dva zabalené dárky. „Ty jsi tak hodná, dík,“ obejmou ji.

„Počkej, až to dopeču.“

V pokoji se mi rozezní telefon a já k němu poklusem doběhnu. Na displeji svítí jméno mého bývalého přítele Honzy. I po rozchodu mezi námi zůstal kamarádský vztah, pravděpodobně stále síla zvyku po těch pěti společných letech.

„Ahoj, Honzo.“

„Ahoj, babko, všechno nejlepší k narozeninám.“

„Dík, že sis vzpomněl.“

„Tak ještě abych zapomněl, to bys mi dala.“

Tak trochu váhám, co na to odpovědět. „Jak se máš?“ Nemluvila jsem s ním přes dva měsíce.

„Všechno stejný.“

„Co zkoušky, jak dopadly?“

„Ale, vykašlal jsem se na to.“

„Počkej, jak vykašlal?“

„Jo, vždyť víš, že mě to nebavilo.“

„A co děláš?“

„Tak sem tam něco.“

„Aha...“

„Tak se měj Lindo, někdy si zase zavoláme.“

„Tak ahoj...“ Zavěsí telefon. Chvilku sedím na posteli a ještě jednou si přehrávám předešlý rozhovor. Jak kdybych mluvila s někým jiným nebo po letech slyšela starého známého. Kam se všechno podělo? Měli jsme spolu tak hrozně moc a všechno někam vyprchalo.

Po narozeninovém obědě s rodiči a mladší sestrou Katkou se vrátím zpět domů, kde na mě čeká již upečený dort a vychlazená lahev prosecca.

„Teda, taková paráda, dokonce má špunt, a není šroubovací... to jsi nemusela.“

„Máš narozeniny.“

S chutí pozoruju narozeninový dort s jednadvaceti svíčkami a růžovou polevou. „Tak je sfoukni,“ vyzve mě Veronika. Podaří se mi je zhasit všechny najednou. Vezmu nůž a ukrojím dva kousky dortu, jeden dám na talíř jí a jeden sobě.

„Rozbalíš si dárky?“ pokyne hlavou ke dvěma balíčkům na rohu stolu.

„No jo, vidíš,“ řeknu už s plnou pusou a horlivě je čapnu do ruky. Ještě než se pustím do rozbalování, otočím se k ní: „Díky moc, fakt, jsi hrozně hodná.“ Usměje se na mě.

Chvilku je prohmatávám a pak natrhnou lesklý růžový papír. V jedné krabičce jsou stříbrné náušnice se třpytivými kamínky a druhý dárek je velký plakát mapy světa. Konečně si můžu něco nalepit na zeď. „Teda, díky. Fakt mě znáš,“ strčím si do pusy vidličku s dalším kouskem dortu. „Ten je!“ trošku jí závidím její kulinářské a pečicí umění, vždycky jí říkám, že z té věčně prázdné lednice pokaždé vykouzlí cokoli. Tajně doufám, že jednou vydá studentskou kuchařku, ideální pro naše lenivé a nepříliš drahé vaření. Jediné jídlo, které dokážu na druhou stranu uvařit já, je syrová omáčka a s trochou štěstí boloňské špagety, a ještě mě to k smrti nebaví.

V devět večer jsme už obě po lahvi prosecca a dvou lahvích lambrusca nachystané vyrazit za sobotní zábavou, abychom oslavily mé narozeniny v klubu kousek od náměstí, kde se k nám v půl desáté připojí pár mých spolužáků. Párty život v našem městě na pár týdnů utichl kvůli zkouškovému období, ale nyní se vše vrací do zajetých kolejí. Ještě před odchodem cítím, jak se mi začíná mírně motat hlava. Rovněž stav, kdy se rozpouští všechny mé problémy a starosti a který poslední dobou tak často vyhledávám. Bezstarostnost, která trvá pouze pár minut nebo hodin, ale většinou s krutou daní druhý den ráno, a ještě větší prázdnotou. Viktor dorazí jako vždy poslední krátce před desátou, to už na stole stojí XXL kýbl mojita s tuctem brček.

„Všechno nejlepší, Lindo,“ dá mi pusku na tvář a usadí se vedle mě. Pokyne na číšníka, něco mu zašeptá a ten se za pár minut zjeví s koktejlem a velkou prskavkou k tomu. Všichni začnou zpívat „Happy Birthday“.

Hladinu alkoholu v krvi už mám dostatečnou, takže se tentokrát nezačnu hned červenat. „Díky všem!“ Usrknu oranžové tekutiny, ihned poznám chuť koktejlu Sex on the beach. Pravděpodobně bych neměla mixovat tolik druhů alkoholu, ale nejspíš už je pozdě, koneckonců mám dnes narozeniny.

Objednám pro všechny panáky odpudivě zelené tekutiny, která mi ani trochu nechutná, ale vždy musí být součástí každé naší party. „Ble,“ zkřívím pusku, jakmile ji do sebe naklopím. Začínám pociťovat, že se blížím k té pomyslné alkoholové hranici, kterou jakmile překročím, bude zle, nejen v noci, ale hlavně druhý den ráno. Z repráků začne vyhrávat známá písnička, všichni se zvedají a začínají tancovat, nejsem

jediná, koho ovládá alkoholové opojení. Viktor mě chytí za ruku a začne mě točit dokola, v druhé ruce drží lahev vodky. Ani nevím, kde ji vzal. Cítím, jak z něj sálá teplo.

Začne se mi motat podlaha pod nohama i celá místnost. Polije mě studený pot. Na chvilku se zastavím a snažím se uklidnit bouřící žaludek, ale marně. Viktora nechám stát na parketu a na záchod doběhnu v poslední sekundě, naštěstí tu není fronta. Zamknu se v první kabině a vzápětí začnu zvracet. Nevím, jak dlouho tu jsem, ale studená podlaha a silná nevolnost ve mně začínají probouzet únavu. Stěží se vyškrábu zpátky na nohy a vrátím se na parket, kde najdu Viktora na tom samém místě, kde jsem ho zanechala s jeho lahví vodky.

„Ježíš, Lindo, ty jsi celá bílá.“

„Je mi zle.“

„Chceš jít na vzduch?“

Odloží prázdnou lahev na bar a společně vyjdeme ven. Noční vzduch mi přinese alespoň mírnou úlevu. Chvilku jen stojím a vdechuju ho.

„Mam hlad,“ prohodím najednou opřená o nejbližší popelnici. Je vidět, že má co dělat, aby se nezačal smát.

„Tak jdeme,“ podá mi bundu a čeká, až si ji obleču. Na konci ulice zatočíme doprava, kde se nachází malá bageterie. Záchrana mých nočních výprav. Nechá mě sedět na lavici v koutě a objedná mi mou oblíbenou bagetu a sobě hranolky a hamburger. Ihned poté, co jídlo přinese na dvou červených podnosech, do sebe nedočkavě začnu cpát bagetu. Za tři minuty je pryč a já zasněně pozoruju Viktorovy hranolky. „No jo, tak si vezmi,“ řekne trochu otráveně. Během pár sekund mizí i hranolky. Hodiny nad vchodovými dveřmi ukazují

půl čtvrté ráno. Horký vzduch uvnitř ve mně opět probouzí nevolnost. Nedokážu ji zastavit. Vyběhnu na ulici, najdu nejbližší koš, do kterého vyzvracím bagetu i s hranolky.

„Mě z tebe fakt jebne, to jsi mi ty hranolky mohla nechat, taková škoda. Tak pojd.“ Viktor mi podá bundu, kterou jsem ve spěchu nechala přehozenou přes židli, a vydá se se mnou směrem k domovu.

„Už nikdy nebudu pít.“

„No jo, to známe. Řekneme si ve středu. Tak jdeme, doprovodím tě až domů.“

Slabé sluneční paprsky pomalu mizí za kamennou věží nedalekého kostela, dny jsou stále poměrně studené, jak kdyby jarní počasí nikdy nemělo přijít. Na mé lavici leží zavřená učebnice spolu se zmačkaným poznámkovým sešitem, vedle nich stojí prázdný kelímek od kávy ze školního automatu. Mé oči letmo sklouznou k igelitové tašce vedle stolu, ze které začal vykukovat prášek na praní v plastové krabici a lahev vína. Ušklíbnu se a nohou se pokouším je zastrčit zpátky dovnitř. Hlava položená v dlani mi pomalu začne klimbat v rytmu nekonečné přednášky fyzikální terapie. Rozhlédnu se kolem sebe. Jsem pořád tady, ale přitom jsem někde daleko, možná tam, kde zapadá slunce za obzor.

„Co si o tom myslíte vy, slečno Stárková?“ Svou otázkou mě doktor Mayer vtáhne zpět do plné školní učebny.

„Hm, mohu se zeptat o čem přesně?“

„O navrhované metodě samozřejmě, rád bych slyšel váš názor.“ Všichni v učebně upřou zrak mým směrem. Zčervenám, jak je u mě už zvykem.

„Myslím, že si svůj názor na toto téma stále vytvářím, pane doktore,“ odpovím se snahou vybavit si alespoň krátké útržky z dnešní přednášky.

„Slečno Stárková, měla byste zapracovat na svém zájmu a výsledcích, pokud chcete dále pokračovat ve studiu. Zkouškové období tu zase máme za pár měsíců, neusínejte na vavřínech.“

„Ano, pane doktore,“ hlesnu tiše a sklopím teď už kompletně rudou tvář k zemi. Následující minuty se vlečou ještě víc než obvykle.

„Zítřka se na vás všechny budu těšit v nemocnici na našem pravidelném čtvrtčním cvičení, přijďte prosím všichni včas a nezapomeňte si s sebou vzít průkazy.“ Učebnici a sešit naházím rychlostí blesku do kabelky a vyběhnu z posluchárny. Zastavím se až venku před budovou, kde zhluboka vdechuju podvečerní vzduch. Rozhlédnu se kolem sebe, vidím odcházet skupinky svých spolužáků i studentů z jiných ročníků. Zasluchnu pár útržkovitých rozhovorů týkajících se přednášky z funkční patologie a pár historek z jakéhosi víkendového večírku. Kam všichni jdou a co budou dělat? Co dělám vlastně já? Kam směřuju? Tak často pokládané otázky mi znova začnou tančit v mysli.

Pohledem zavadím o lavičku v malém parčíku vedle parkoviště, asi ze zvyku. Ještě nedávno, na začátku školního roku, tam na mě po škole čekával Honza. Moje první velká láska. Seznámili jsme se, když jsem byla v posledním ročníku na základní škole, byla jsem platonicky zamilovaná do jeho nejlepšího kamaráda a moje nejlepší kamarádka ze

třídy byla zamilovaná zase do Honzy. Měly jsme to jasně rozdělené a detailně naplánované. Oba hráli hokej za místní tým, a tak jsme většinu času trávilý poplakováním kolem zimního stadionu.

Trochu nostalgicky zavzpomínám na dobu, kterou čas nemilosrdně odvál pryč. Jednoho dne mě kamarádka ze třídy poprosila, abych s ní a Honzou šla odpoledne do parku a dělala jim třetí kolo u vozu, prý to údajně bude víc působit jako kamarádké odpoledne, a ne jako rande. Nikdy jsem neměla v úmyslu začínat si něco s Honzou, ani si nepamatuju, jestli to byl vůbec můj typ – byl ve všem opakem svého nejlepšího kamaráda, hnědovlasý s velkýma oříškovýma očima. Vlastně to přišlo samo a zcela přirozeně. A pak jsme spolu strávili pět let, každý den. Má tehdejší kamarádka se mnou nikdy znova nepromluvila, ani jí to nevyčítám, i když mě vždycky konec našeho přátelství mrzel a ve třídě jsem kvůli tomu prožívala peklo. Těch pět let s Honzou za to stálo, nikdy bych rozhodnutí neměnila. Každý si z nás utahoval, že se jednou vezmeme, ani já jsem o tom nepochybovala. Byla to taková ta opravdová, velká první láska, ta, co si myslíte, že vám vydrží navždy. Takovou bych přála opravdu každému.

Honza vždycky byl a je jedním z nejlepších lidí, které jsem kdy v životě potkala, a navždy bude mít místo v mém životě. Vždycky se ke mně choval s láskou, nikdy nepil, nechodil do hospody, nestál o ostatní holky, sportoval, nehádal se se mnou, a hlavně mě miloval. Prostě ideál. Tedy kromě (skoro)tchýně, která mě nemohla vystát a celých pět let mě nazývala kamarádkou. Vždycky si myslela, že pro jejího syna nejsem dost dobrá. Vydrželi jsme spolu od základní školy

přes střední až do mého nástupu na vysokou. Ještě před dvěma lety jsem měla jasně naplánovanou budoucnost a nad ničím hluboce nepřemýšlela. Měla jsem jít na zdravotní školu, poté pracovat v nemocnici, začít bydlet s Honzou, vdát se, splácet hypotéku na malý dům za městem, mít s ním děti a žít normální život. Jasně jak facka.

Vlastně nevím, kdy se co pokazilo, ale přesně si pamatuju ten moment, kdy jsem věděla, že je konec. Pamatuju si první noci v novém bytě, kde jsem měla bydlet s Veronikou, která se měla nastěhovat až následující týden, jelikož byla tou dobou na dovolené. Honza mi pomáhal vybalovat a montovat nábytek, za okny byl v dáli vidět ohňostrož z jakési oslavy poblíž náměstí. V ten moment jsem věděla, že něco končí a něco nového začíná. Za týden jsme se rozešli, vlastně jsem mu zbaběle oznámila, že bude lepší dát si pauzu. Ve skutečnosti jsem jen neměla sílu mu po pěti letech říct, že nám ze vztahu nic nezbylo. Nijak neprotestoval. Dokonce mi pár týdnů nato poděkoval, jelikož by nikdy neměl odvalu to udělat sám. Nejsem si vůbec jistá, jestli jsem po našem rozchodu smutnila. Byla jsem opravdu zamilovaná, několik let, a doslova si lítala na růžovém obláčku, náš vztah byl opravdový. Když po pěti letech přišel konec, neukápla mi ani jedna slza.

A tak jsem zůstala po večerech jen já a velký zmatek v mé hlavě. Asi jsem si vždycky myslela, že ostatní chlapi budou taky takoví – hodní, budou mě mít rádi a nikdy mi neublíží. Jak já jsem se myšlila.

Často přemýšlím nad tím, co se mezi námi pokazilo, nikdy to ale nedokážu definovat. Jako kdyby se láska prostě vytratila, zevšedněla, a zůstalo jen kamarádství. Dopadne takhle každý vztah? Myslela jsem si, že jsem našla lásku a to stačí.

Možná by to opravdu stačilo, ale nevěděla jsem, co je na druhé straně, jaký je doopravdy single život, být jen sama se sebou, učit se a objevovat svět. Celé své dospívání jsem strávila ve vztahu a neznala nic jiného. Všechno se kdysi zdálo lehcí.

Pomalým krokem se vydám k autobusové zastávce a snažím se vyčistit hlavu od všech smíšených pocitů. Těžká nákupní taška mi po pár krocích pomůže zahnat zmatené myšlenky a svou vahou mi naznačí, že nadešel čas pravidelně pořádaného večírku pro mé kamarády ze školy.

Udýchaně rozrazím dveře do naší chodby: „Vero, jsi doma?“ zakřičím na ni přes celý byt.

„Co dělá ten odkapávač na nádobí ve vaně?!“ ozve se z koupelny odpověď. Přepadne mě záchvat smíchu.

„Říkal, že se s tebou bude dneska koupat!“ odpovím, a to už se směje spolu se mnou.

„Jak bylo?“ vykoukne z koupelny, na hlavě má zamotaný ručník a hodí po mně odkapávač, který jsem ráno nechávala odmočit ve vaně, jelikož na něm zůstaly zaschlé, těžko identifikovatelné skvrny.

„Ale, nic nového, nechci o tom mluvit,“ zamručím.

„Víš, že se mnou můžeš mluvit o čemkoli,“ zastrčí hlavu zpět.

„Já vím...“

V kuchyni vybalím nákup a snažím se najít něco k večeři ve věčně prázdné lednici.

„Hej, Vero, nevařila jsi brambory s cibulí?“ zakřičím směrem do koupelny sice pobaveným, ale zároveň hladovým tónem.

„Před chvílí jsem přišla domů, brambory budou až zítra. Dneska to vypadá na špagety s kečupem,“ ohlásí zvesela. Náš skromný studentský život mě neustále fascinuje a zároveň hrozně baví.

Napustím hrnec vodou a nechám ji na plotně vařit. V kuchyňském koutě stojí velká rohová lavice s lehce ošoupaným polstrováním, na které jsou vystavené kolem dokola prázdné lahve nejen od vína, do kterých jsou zastrčené svíčky různých barev a vůní. Nad rohovou lavicí je velký obraz ještě po původních majitelích, který jsme si jeden večer překreslily temperovými barvami podle našeho vkusu. Někdy si říkám, že kdyby rodiče viděli můj nový životní styl, už dávno bych bydlela zpátky pod jejich dozorem.

Hodiny odbijí devátou hodinu a já zamířím rovnou do koupelny, abych se připravila na náš tradičně pořádaný středeční večírek. Napustím si plnou vanu horké vody, přidám několik kapek pěny do koupele a zapálím pár plovacích svíček. Zaposlouchám se, přes papírové stěny panelového domu slyším, jak Veronika zpívá v kuchyni mou oblíbenou píseň. Jsem tak ráda, že bydlíme spolu. Před zrcadlem si pak vyčesu dlouhé světlé vlasy do drdolu a černou tužkou zvýrazním oči. Hodím na sebe připravené šaty a zdá se, že na dnešní večer je všechno nachystáno.

Po půl desáté večer se rozezní první zvonek u dveří, spěchám je otevřít. Náš byt se pomalu, ale jistě naplňuje a konverzace se zdají být čím dál tím hlasitější. Dopiju už asi třetí skleničku vína a rozhlédnu se spokojeně kolem sebe, vypadá to, že se všichni dobře baví. Konečně se trochu uvolním.